

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 826/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 24 września 2021 r. w sprawie sygn. akt VII K 752/20.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

1.		K. K.	Czyn wskazany w pkt I i II komparycji wyroku. Wspólne zamieszkiwanie oskarżonego i pokrzywdzonych w domu jednorodzinnym. Zamieszkiwanie oskarżonego z pokrzywdzoną B. K. na tym samym poziomie domu, współdzielenie kuchni oraz łazienki.	zdjęcia fotograficzne	183
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			

1.	Zdjęcia fotograficzne k.183	<p>Dokumentacja fotograficzna przedłożona przez oskarżonego obrazuje warunki lokalowe, w jakich zamieszkuje oskarżony oraz pokrzywdzeni, w szczególności B. K., która współdzieli z oskarżonym piętro, a tym samym kuchnię, łazienkę oraz wejście do domu. Przedmiotowy dowód potwierdza niekwestionowane w toku sprawy okoliczności, tj. konieczności współdzielenia domu, przez co - jako wiarygodny podlegał uwzględnieniu, tym bardziej, że nie sprzeciwiał mu się oskarżyciel publiczny.</p>	
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za</p>			

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	- zarzut obrazy przepisów postępowania tj. art. 7 kpk polegający na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków: B. K., M. K. (1), P. D., E. S., M. Ł., M. K. (2), co doprowadziło do bezpodstawnego uznania, że oskarżony dopuścił się	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadne	

zarzucanych mu czynów;

- zarzut ***błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia***

polegający na uznaniu, że oskarżony w dniu 26.10.2020 r. doskoczył do pokrzywdzonych z nożem, krzyczał, ubliżał im, wymachiwał nożem w ich kierunku, mówił, że „zajebie” M. K. (1), a pokrzywdzony M. K. (1) obawiał się gróźb oskarżonego, podczas gdy z zeznań pokrzywdzonych i wyjaśnień oskarżonego i oraz okoliczności tego zajścia wynika, że sam pokrzywdzony wszedł do domu pomimo sprzeciwu oskarżonego, rozmawiał z oskarżonym;

- zarzut ***błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę***

	<p>orzeczenia polegający na przyjęciu, że oskarżony znęcał się fizycznie i psychicznie nad swoją żoną B. K., co jest następstwem dowolnej oceny zeznań pokrzywdzonej, wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków: M. Ł., M. K. (2) i nie uwzględnienia, że w/w świadkowie nie widzieli, by oskarżony stosował wobec pokrzywdzonej przemoc fizyczną, a ponadto sąd nie rozważył przyczyn nieporozumień pomiędzy stronami i wyjaśnień oskarżonego w części, w której opisuje przyczyny konfliktu z pokrzywdzoną;</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

Odnosząc się do zarzutu apelacji dotyczącego obrazy art. 7 kpk - wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, w sprawie nie doszło do naruszenia wskazanych przepisów postępowania. Stosownie do treści art. 7 kpk warunkiem prawidłowej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jest wzięcie pod uwagę i dokonanie oceny wszystkich przeprowadzonych dowodów. Oznacza to, że Sąd analizując poszczególne dowody odnosi je do całokształtu materiału dowodowego przeprowadzając ich ocenę z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd odwoławczy nie ustalił, by sąd I instancji uchybił

tej zasadzie przy ocenie któregokolwiek z dowodu przeprowadzonego w sprawie.

Zauważyć należy, że zgromadzony materiał dowodowy w zasadniczej części stanowiły osobowe źródła dowodowe, w tym zeznania świadków, którzy poza B. K. i M. K. (1), nie mieli z oskarżonym codziennej styczności.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, okoliczność, iż świadkami w przedmiotowej sprawie są de facto wyłącznie osoby albo pozostające w konflikcie z oskarżonym, tj. pokrzywdzeni, albo członkowie jego rodziny, którzy nie mają z nim stałego kontaktu i jedynie sporadycznie odwiedzają go w miejscu jego zamieszkania, nie może przekreślać wartości

dowodowej tych zeznań. W szczególności należy wziąć pod uwagę charakter przypisanego oskarżonemu czynu z art. 207 § 1 kk, który skierowany wobec osób wspólnie zamieszkujących mógł pozostawać niezauważony w innych środowiskach. Tym samym zeznania wskazanych świadków należało ocenić z ostrożnością, ale też nie było powodów, aby tylko z powodów rodzinnego konfliktu przypisać im przymiot niewiarygodności. Sąd rejonowy prawidłowo odniósł się do całości tych zeznań, zauważając, że zeznania te są ze sobą zgodne, także co do okoliczności, iż żadna ze wskazanych osób, poza samą pokrzywdzoną nie była bezpośrednim świadkiem fizycznego

znęcania się nad B. K.. Słusznie sąd rejonowy fakt ten poddał analizie w oparciu o inne jeszcze okoliczności o których zeznawali świadkowie, a jednocześnie wziął pod uwagę, że spójnie potwierdzając ten fakt, świadkowie ci nie mieli intencji ani motywu, aby zeznawać na niekorzyść oskarżonego i ujawnili wszystkie znane im okoliczności sprawy. Tym samym słusznie sąd rejonowy uznał, że zeznania świadków P. D., E. S., M. Ł. i M. K. (2) polegają na prawdzie i cechuje je obiektywizm. Skoro tak, sąd w dalszej części wziął je za podstawę dalszych ustaleń. Sąd odwoławczy nie dostrzegł, aby sąd rejonowy uchybił zasadzie logicznego rozumowania i pominął w swoich

rozważaniach
zasady wiedzy
i doświadczenia
życiowego.

Należy w tym
miejscu odnieść
się do zarzutów
stawianych
wnioskowaniu
sądu
rejonowego, a
zatem, że sąd ten
nie uwzględnił
przedmiotu
sporów
pomiędzy
pokrzywdzonymi
a oskarżonym,
czy samego
zachowania B.
K. wobec
oskarżonego w
trakcie awantur.
Inaczej, w ocenie
skarżącego, sąd
doszedłby do
wniosku, że
zachowanie
oskarżonego
stanowiło
jedynie reakcję
na konflikt
panujący
pomiędzy
domownikami,
nie nosiło zaś
znamion
znęcania się.
Tym samym
obrońca
oskarżonego nie
kwestionował, że
pomiędzy
oskarżonym a B.
K. dochodziło do
kłótni, w których
oskarżony nie
pozostawał
bierny w swoim

zachowaniu. W przekonaniu sądu odwoławczego K. K. nie mógł być prowokowany przez domowników, w szczególności żonę, skoro z zeznań świadków oraz samych pokrzywdzonych, prawidłowo potraktowanych jako wiarygodne, wynika, że B. K. nigdy nie prowokowała oskarżonego, a w czasie wszczynanych przez niego awantur milczała i ignorowała go. Dalej, wskazać należy, że agresywne i wybuchowe zachowanie oskarżonego nie mogło być jedynie reakcją na spory majątkowe w sytuacji, gdy oskarżony zachowywał się agresywnie i prowokował awantury także pośród innych członków rodziny, co przejawiało się m.in. w kłótni z

E. S. z 2008 r. ,
gdzie uderzył ją,
a na rodzinnym
spotkaniu po
pogrzebie jej
męża we
wrześniu 2020
r. także wywołał
klótnię, w której
rzucił
przedmiotami.
Słusznie zatem
sąd rejonowy
przyjął, że
zachowanie
oskarżonego
wykraczało poza
zwykłe rodzinne
sprzeczki, a
nadto to sam
K. K. inicjował
klótnię, w
których był
zdolny do
agresywnych
zachowań, co
sąd rejonowy
wywiódł z
całości zeznań
świadków. Raz
jeszcze wskazać
należy, że sąd
okręgowy,
podobnie jak
sąd I instancji,
nie dostrzegł,
aby świadkowie
celowo
zeznawali
przeciwko
oskarżonemu.
Jako członkowie
rodziny szczerze
relacjonowali
jego życie
domowe.
Wprawdzie E. S.
i M. K. (2),
na co dzień

mają kontaktu z K. K. lub też kontakt ten jest sporadyczny, a zatem nie pielęgnują więzi rodzinnych i unikają kontaktu z oskarżonym, ale też nie ma pomiędzy nimi wyraźnie zarysowanego konfliktu. Tym samym sąd rejonowy słusznie przyjął, że brak jest powodu, aby przypisać tym świadkom celowe działanie skierowane przeciwko oskarżonemu. Bezsprzecznie świadkowie ci pozostają neutralni w relacji z oskarżonym, co nie znaczy, że nie zauważają jego zachowań w ogóle. Te zaś z pewnością determinują ich obojętny stosunek wobec K. K.. Podobnie w przypadku P. D., który z kolei zna oskarżonego jedynie z obowiązków służbowych, nie ma zatem żadnego powodu, aby

zoznawać na jego niekorzyść co do zachowań „w czterech ścianach”. Braku obiektywizmu nie można było również zarzucić świadkowi M. Ł., z którą oskarżony utrzymuje przecież pozytywne relacje, o czym świadczy chociażby to, że w postępowaniu przygotowawczym deklarował chęć wspólnego zamieszkania z siostrą. M. Ł. dbająca o relacje rodzinne z bratem i jego bliskimi. W/w nie miała powodu, aby ingerować w jego sprawy z takim skutkiem, by wpłynąć na nie negatywnie. Jej zeznania nie przeczą wcale dokonany ustaleniom.

Zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego słusznie zatem doprowadziły sąd rejonowy do potraktowania wymienionych źródeł

osobowych jako wiarygodnych, także zeznań pokrzywdzonych. Podkreślić należy, że zeznania te korespondują z zeznaniami pozostałych świadków, są logiczne i wyczerpujące. Z tego też względu wyjaśnienia oskarżonego nie wytrzymują konfrontacji z zeznaniami B. K. i M. K. (1). Trudno bowiem w odniesieniu do tych zeznań znaleźć uzasadnienie dla twierdzeń oskarżonego, w tym argumentacji K. K., iż obciążające zeznania pokrzywdzonych są konsekwencją tylko sporów o majątek.

Konsekwencje prawnokarne niniejszego postępowania nie mają bowiem żadnego wpływu na stosunki majątkowe oskarżonego i B. K. - co do praw własności do domu. Nie można zatem przyjąć, że

mogłoby to stanowić źródło prowokujących i negatywnych zachowań pokrzywdzonych skierowanych przeciwko samemu oskarżonemu. Pokrzywdzeni nie mają bowiem żadnego interesu majątkowego w skazaniu oskarżonego, natomiast okoliczność, że przez długi okres znosili uciążliwe i godzące w ich dobra zachowanie K. K., a jednocześnie wspierali K. K. w ciężkiej chorobie, świadczy jedynie o tym, że szanowali oskarżonego jako członka rodziny i nie dążyli do jego krzywdy. Z całą pewnością sąd meriti ocenił materiał dowodowy kompleksowo, badając przy tym, aby dowody się nie wykluczały. Z tego też powodu sąd uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego

jedynie w
zakresie, w
jakim nie były
sprzeczne z
pozostałymi
dowodami,
uznając je w
dalszej części,
jako
osamotnione
oraz nie
znajdujące
oparcia w innych
przeprowadzonych
w sprawie
dowodach. W
tym stanie
rzeczy sąd
odwoławczy z
całą
stanowczością
przyjął, że z
przyczyn
podanych przez
skarżącego nie
sposób przypisać
sądowi
rejonowemu
uchybień
przepisów
postępowania.

Reasumując
powyższe,
przekonanie
sądu o
konieczności
przypisania
sprawstwa i winy
oskarżonemu
pozostaje pod
ochroną prawa
procesowego,
jako że nie
wykracza poza
ramy zasady
swobodnej
oceny dowodów,
wyrażonej w
treści art. 7 kpk

Jednocześnie
zaś konkluzje
sądu stanowią
wynik
rozważenia
wszystkich
okoliczności,
będąc logicznie
oraz z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy,
doświadczenia
życiowego i
prawidłowego
rozumowania
uzasadnione w
pisemnych
motywach
zaskarżonego
wyroku.

Mając na
uwadze
powyższe, sąd
odwoławczy nie
dostrzegł, aby
sąd rejonowy
ustalając stan
faktyczny
dopuścił się
uchybień z art.
438 pkt 3
kpk. Skarżąca
natomiast
oprócz błędu
rozumianego
jako niezgodna
z art. 7 kpk
ocena dowodów
opisanych
powyżej, nie
wskazała na
czym miałyby
polegać błędy
logiczne w
rozumowaniu
sądu I instancji.
Zarzut
odwoławczy
błędu w

ustaleniach faktycznych nie może polegać wyłącznie na polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd. Skarżący nie może więc ograniczyć się do wskazania rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym ustalonym przez sąd a rzeczywistym przebiegiem zdarzenia, ale powinien wykazać, na czym polega błąd w ustaleniu stanu faktycznego (por. wyroki SN: z 24.03.1975 r., II KR 355/74, OSNPG 1975/9, poz. 84, s. 12; z 22.01.1975 r., I KR 197/74, OSNKW 1975/5, poz. 58; wyrok SA w Krakowie z 14.05.2008 r., II AKa 50/08, KZS 2008/7-8, poz. 64). Skoro zatem czynności dowodowe przed sądem rejonowym zostały wyczerpane, zaś przeprowadzona ocena dowodów

<p>była prawidłowa, to należało przyjąć za prawidłowe także ustalenia w zakresie stanu faktycznego. W tej sytuacji rozstrzygnięcie sądu I instancji zasługiwało na aprobatę.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Przebieg rozprawy przed sądem rejonowym oraz treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku</p>		

wskazują, że sąd ten prawidłowo, nie naruszając zasady obiektywizmu wyrażonej w art. 4 kpk., swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 7 kpk oraz zasady domniemania niewinności, ocenił materiał dowodowy przyjmując za podstawę orzeczenia całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej odpowiadających treści zebranych dowodów.

Prawdą jest natomiast, że ocena zgromadzonych i przeprowadzonych dowodów okazała się dla oskarżonego niekorzystna, co jest jednak prawem sądu, który stanowisko swoje przekonująco uzasadnił. Przeprowadzone zostały wszystkie dowody, a w uzasadnieniu wyroku z

jednakową dokładnością oceniono każdy z tych dowodów. Ocena wiarygodności dowodów jest wnikliwa i drobiazgową oraz zawiera logiczne i rzeczowe argumenty. Apelacja nie zdołała podważyć tej oceny.

Lp.	Zarzut		
	- obraży przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Co do zasady, zarzut obraży prawa materialnego odnoszący się do kwalifikacji prawnej czynu można postawić tylko wówczas,			

gdy skarżący nie podważa ustaleń faktycznych związanych z tą kwalifikacją. Jeżeli bowiem nieprawidłowe są ustalenia faktyczne, na podstawie których sąd dokonał kwalifikacji prawnej czynu, to błędem pierwotnym jest błąd w ustaleniach faktycznych, a jego następstwem wadliwa kwalifikacja prawna. Dlatego też w takiej sytuacji skarżący powinien postawić tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i wskazać, że mógł mieć on wpływ na treść wyroku właśnie co do kwalifikacji prawnej czynu (por. wyrok SN z 23.07.1974 r., V KR 212/74, OSNKW 1974/12, poz. 233; postanowienia SN: z 2.12.2008 r., III KK 230/08, LEX nr 491425; z 20.11.2008 r., V KK 158/08,

OSNwSK 2008,
poz. 2340; z
15.02.2007 r.,
IV KK 234/06,
OSNwSK 2007,
poz. 438; z
25.07.2005 r.,
V KK 61/05,
OSNwSK 2005,
poz. 1412).

Reguła ta
znajduje
zastosowanie w
przedmiotowej
sprawie. Sposób,
w jaki
sformułowano
zarzuty nie
pozwala bowiem
przyjąć, iż zarzut
prawa
materialnego
jest
alternatywny
wobec
stawianego w
pierwszej
kolejności
zarzutu błędu
w ustaleniach
faktycznych.

Skarżący
wywodząc zarzut
błędu w
kwalifikacji
prawnej czynu
oparł się zatem
na ustaleniach
faktycznych,
które uprzednio
uznał za błędne.

Wskazać jednak
należy, że sąd I
instancji
prawidłowo
zastosował
przepisy
postępowania, a

na ich podstawie
poczynił
prawidłowe
ustalenia
faktyczne.

Łączna ocena
wszystkich
ustalonych
negatywnych
zachowań
podejmowanych
przez
oskarżonego
wobec
pokrzywdzonej
prowadziła do
słusznego
wniosku o
wyczerpaniu
dyspozycji art.
207 § 1 kk.

Pokrzywdzona w
zaistniałym
układzie miała
rolę ofiary, która
nie była w stanie
przeciwstawić
się
zachowaniom
agresora.

Oskarżony miał
natomiast pełną
świadomość
powagi
negatywnego
wpływu na
psychikę żony i
działał
intencjonalnie.

Ilość i jakość
tych zachowań,
wymienionych w
opisie
przypisanego
czynu,
przekraczała
granice
dopuszczalnych
„nieporozumień”
małżeńskich.

<p>Obawa pokrzywdzonego – syna miał realne podstawy. Postawy oskarżonego względem członków rodziny - pokrzywdzonych nie mógł uzasadnić fakt niezadowolenia oskarżonego z zajęcia piętra domu przez syna i jego rodzinę (po uprzednim wydzieleniu odrębnego wejścia). Ta sprawa mogła być (i może) być rozwiązana tylko w drodze powództwa cywilnego.</p> <p>Tym samym zarzut obrazy przepisów prawa materialnego stawiany rozstrzygnięciu sądu I instancji, jako zarzut wtórny, nie mógł być skuteczny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>W odniesieniu do stawianego zarzutu wniosek okazał się niezasadny w całości. Zarzut błędu prawa materialnego stawiany rozstrzygnięciu pozostawał wtórny wobec zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych i okazał się niezasadny. Sąd odwoławczy nie podzielił argumentacji skarżącego. Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku, ewentualnie o jego uchylenie do ponownego rozpoznania nie znalazł zatem podstaw także po rozpoznaniu</p>	

zarzutu prawa materialnego.			
Lp.	Zarzut		
	- rażącej niewspółmierności zastosowanych kar i środków karnych;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zdaniem sądu odwoławczego wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności zarówno w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I, jak i II wyroku sądu rejonowego, sąd meriti nie dopuścił się żadnych nieprawidłowości - biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności istotne z punktu widzenia zasad jej wymiaru. Orzeczona kara jest adekwatna do stopnia winy i społecznej			

szkodliwości
popelnionych
przez
oskarżonego
czynów, a nadto
uwzględnia
warunki
osobiste
oskarżonego. W
sprawie nie
zachodzą żadne
okoliczności,
które
uzasadniałyby
odstąpienie od
wymierzenia
kary zasadniczej
czy przyjęcia
nadzwyczajnego
złagodzenia
kary.

Orzeczona kara
(kary) winna
także spełnić
spoczywające na
niej cele
zapobiegawcze i
wychowawcze.

Sąd rejonowy w
sposób właściwy
odniósł się do
okoliczności,
jakie miały
wpływ na
wysokość i
rodzaj sankcji
wymierzonej
oskarżonemu
zarówno, co do
kar
jednostkowych,
jak i kary
łącznej. Biorąc
pod uwagę
charakter
popelnianych
czynów oraz
okoliczność, iż
oskarżony nie

był uprzednio
karany,
zasadnym było
zastosowanie
sankcji w postaci
kary
nieizolacyjnej z
jednoczesnym
jej warunkowym
zawieszeniem na
okres próby
dwóch lat.

Wskazać
bowiem należy,
że oskarżony już
tylko poddany
pod dozór policji
znacznie
poprawił swoje
zachowanie, co
pozwalało
sądowi I
instancji przyjąć
pozytywną
prognozę
kryminologiczną.

Nie ulega
wątpliwości, że
co do
warunkowo
zawieszanej kary
nieizolacyjnej
oraz orzeczonej
obok niej kary
grzywny wobec
oskarżonego nie
zachodzi rażąca
niewspółmierność
kary w
rozumieniu art.
438 pkt 4 kpk.

W wypadku
orzeczenia kary
łącznej zarzut
rażącej
niewspółmierności
kary może zostać
postawiony

zarówno co do kar jednostkowych, jak i co do kary łącznej. W niniejszej sprawie obrońca nie sprecyzował zarzut w tym zakresie, wobec czego sąd objął analizą zarówno kary jednostkowe, jak i karę łączną.

Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną).

Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać

wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (por. wyroki SN: z 22.10.2007 r., SNO 75/07, LEX nr 569073; z 26.06.2006 r., SNO 28/06, LEX nr 568924; z 30.06.2009 r., WA 19/09, OSNwSK 2009, poz. 1255; z 11.04.1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8, poz. 60). Odnosząc powyższe do wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem oraz zastosowanej kary grzywny bezsprzecznie uznać należy, że zarzut rażącej niewspółmierności kary jest bezzasadny.

Jednocześnie **zarzut ten okazał się słuszny, co do obowiązku nałożonego**

na
oskarżonego
w pkt 8
wyroku, tj.
powstrzymania
się od
kontaktowania
się z
pokrzywdzonymi
w jakikolwiek
sposób oraz do
powstrzymania
się od zbliżania
się do
pokrzywdzonych
na odległość nie
mniejszą niż 3
metry na okres 3
lat.

W przekonaniu
sądu
odwoławczego
obowiązek ten
nie może zostać
przez
oskarżonego
wykonany w
warunkach, w
jakich oskarżony
aktualnie
zamieszkuje.
Sąd odwoławczy
zauważa, że
pokrzywdzeni w
dalszym ciągu
zamieszkują
wspólnie z
oskarżonym
dom
jednorodzinny,
w tym B.
K. współdzieli
z oskarżonym
piętro, a zatem
kuchnię i
łazienkę, a także
wejście do
domu. W tych
okolicznościach

zastosowany
obowiązek jest w
istocie
niemożliwy do
zrealizowania i
jako taki nie
może ostać się w
wyroku. Inaczej
narażałby
oskarżonego na
niestosowanie
się do wyroku
niezależnie od
woli
oskarżonego, a
tylko przez
względ na
realizowanie
czynności życia
codziennego na
wspólnej
przestrzeni.
Należy mieć
także na uwadze,
że oskarżony
jest osobą
schorowaną, ze
znacznie
ograniczonymi
możliwościami
zarobkowania,
jako że
utrzymuje się z
renty.
Wprawdzie sąd
rejonowy, aby
osiągnąć
zamierzony cel,
mógł zastosować
w miejscu
zakazu
kontaktowania
się i zbliżania do
pokrzywdzonych
obowiązek
wyrażony w art.
72 § 1 pkt 7b
kk., tj. nakaz
opuszczenia
lokalu

zajmowanego
wspólnie z
pokrzywdzonymi,
jednak należy
zwrócić uwagę,
że już na etapie
postępowania
przygotowawczego
wystarczający
okazał się dozór
policji mimo,
że pierwotnie
prokurator
zastosował wraz
z dozorem także
zakaz zbliżania
i kontaktowania
się z
pokrzywdzonymi
oraz nakaz
opuszczenia
miejsca
zamieszkania.
Środka tego w
pełnym zakresie
oskarżony nie
wykonał z
powodu braku
innego lokalu, w
którym mógłby
przebywać.
Skoro jednak
oskarżony
oddany jedynie
pod dozór
zmienił swoje
postępowanie
wobec
pokrzywdzonych,
to zastosowanie
w takich
okolicznościach
przez sąd
rejonowy
obowiązków
wskazanych w
art. 72 § 1
pkt 7a, 7b
kk wydawałoby
się zbyt surowe,

<p>w szczególności zważywszy na stan zdrowia oskarżonego (pomijając już brak apelacji w kierunku negatywnym dla oskarżonego).</p> <p>Tym samym zarzut w zakresie rażącej niewspółmierności kary należało uznać za częściowo zasadny w zakresie obowiązku, który w okolicznościach niniejszej sprawy nie nadaje się do wykonania.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach</p>		

uznania wniosku
za zasadny,
częściowo
zasadny albo
niezasadny.

Wniosek jest
zasadny jedynie
w części, tj. w
zakresie
uchylenia pkt
8 wyroku, co
do obowiązku
powstrzymania
się od
kontaktowania
się z
pokrzywdzonymi
w jakikolwiek
sposób oraz do
powstrzymania
się od zbliżania
się do
pokrzywdzonych
na odległość nie
mniejszą niż 3
metry na okres
3 lat. Brak
jest natomiast
podstaw do
uznania, że
zachodzi rażąca
niewspółmierność
kary, co do kary
pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania, kary
grzywny
orzeczonej obok
kary
nieizolacyjnej
oraz co do
obowiązku
powstrzymania
się od
nadużywania
alkoholu. W tej

części wniosek jest bezpodstawny. Sąd okręgowy, za sądem I instancji rozważył wszystkie okoliczności sprawy, uznając, że wymierzając kary jednostkowe, a następnie karę łączną sąd rejonowy uwzględnił zarówno dyrektywy wymiaru kary, jak i wiążące sąd granice wymiaru kary. Tym samym wniosek obrońcy oskarżonego nie zasługiwał na aprobatę instancyjną w pełnym zakresie.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

5.

ZSTRZYGNIĘCIE

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwiąże o powodach w utrzymania w mocy	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
- zmiana w zakresie zastosowanej represji karnej tj. obowiązku z art. 72 § 1 pkt 7a kk, jako nieadekwatnego do okoliczności sprawy - związanych ze stanem majątkowym i sytuacją osobistą, w szczególności zdrowotną i	

lokalową oskarżonego,			
Zwięźle o powodach zmiany			
- szczególnie w pkt 3.3.;			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
3.	O kosztach procesu Sąd		

orzekł na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 635 kpk. Tym samym Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 260 zł tytułem opłaty za drugą instancję stosownie do art. 3 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn.: Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223) oraz kwotę 20 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym zgodnie z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (tekst jedn.: Dz.U.2013.663).

7. **PODPIS**

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 24 września 2021 r. w sprawie sygn. akt VII K 752/20		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	